

„Bogme, to hočem. Povedati ti moram resnico, da nisem pobegnil ne radi skrbi za domače njive, ne radi očeta — samo radi Zulejke.“

Ibrahim se je izpametoval. Dekleta, mlada in starejša, je pustil popolnoma v miru, kakor da se ni nikoli kdovekaj brigal za nje. Lotil se je poročenih žen, katerih moške so bili odsotni in hrepeneli do njih na bogve katerih bojiščih. —

Stara Jela mi je srdito tožila, koliko uspeha ima pri tem neugnani Ibrahim.

Fran Albrecht:

Dvogovor z očmi.

V njenih očeh ugaslo devištvo,
mrtvi nagon udušene mladosti,
njeni smehljaji trpki, brez radosti,
ali kakor od plašne zavisti
vtapljajo v šopek se rosni in čisti
šmarnic v njenih rokah.

Kómu ponujaš to cvetje deviško,
kam se smehljaš, cvetličarka ti vela?
Nisi brstela ti? Nisi cvetela?

„Oh, kot te šmarnice k solncu me gnalo
v krvi je mladi; srce jokalo
in se smejalo mi je od boli,
ko sem prosila . . . Nikoli — je reklo -- nikoli!“

Kupi to cvetje, mladi gospod!“

*pobegla. Tem načinom si pobri petnik Albrecht (Albrecht!)
pomaga pun iz Dekadence
četsto, 18/9*

